

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ καπίσματος, ὅπερ ἀξιωματικὸς τις ἐν τῷ θεάτρῳ εἶχε φιλοδώρησει πρὸς πολίτην. Ὁ λοιὸν ἀνέμενον μονομαχίαν. Ὁ κ. Β. συναντᾷ τὸν ραπισθέντα:

— Ἀλήθεια ἔφαγες μπάτσο;

— Ναί.

— Καὶ τί ἀπέγινε . . .;

— Μοῦπесе ἓνα δόντι, τί ἤθελες ν' ἀπογίνη;

— !!!

* *

Χωρικός εἰσέρχεται εἰς φαρμακεῖον ἵνα ἀγοράσῃ κρασί τῆς κίνας. Ὁ φαρμακοποιὸς;

— Θέλεις πολὺ;

— Ἄμ γέμισέ μου αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι. Καὶ παρουσιάζει βαύκαλιν 500 δραμίων.

Ὁ φαρμακοποιὸς πρὸς τὸν βοηθόν:

— Γέμισε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι κρασί τῆς κίνας ἀπὸ τὸ μισὸ ἄκουα (νερό).

Ὁ χωρικός ὑπολαβὼν τὴν ἄκουα ὡς τὸ πολυτιμότερον συστατικὸν τοῦ τοννωτικῆς:

— Γιατί ἀπὸ τὸ μισὸ ἄκουα, ὅλο ἄκουα! Πληρώνω γερά.

* *

Ὁ κ. Β. εἶναι σκεπτικός καὶ συναντῶν φίλον του ἐξομολογεῖται ὅτι αὐρίον εἶνε τὰ γενέθλια τῆς συζύγου καὶ θέλει κάτι νὰ τῆς κάμῃ δῶρον.

— Μὰ ἐννοεῖς, φίλε μου, τῷ λέγει, κάτι ἔκτακτον, θέλω νὰ τὴν κάμω νὰ ἐκπλαγῇ.

— Ἐχεις λοιπὸν ἀκράδαντον ἀπόφασιν νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐκπληξίν της;

— Ἐννοεῖται.

— Ἐ τότε μὴ τῆς χαρίζῃς τίποτε!

* *

— Ἀλλ' εἶναι κατορθωτόν.

— Πῶς;

— Ἐκαστος διὰ λογαριασμόν του.

— Δηλαδή;

— Δι' ἐξόδων του.

— Ἄ!

— Καὶ σὺ δὲν θὰ ἔλθῃς;

— Ἐγώ; ὅχι.

— Σὺ, ὅστις ἔχεις πλοῖα καὶ χρήματα; ἐντροπή!

Ὁ Μάρκος ἐσκυθρῶπασεν.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω οὔτε πλοῖα οὔτε χρήματα, εἶπεν.

— Ἀστεῖζεσαι.

— Οὐδὲν ἔχει τις, ὅταν δὲν εἶναι εὐτυχής.

— Καὶ τί ἔπαθες;

— Πάσχω ὑπὸ κτηνώδους νόσου, φίλε μου.

— Κτηνώδους νόσου!

— Ναί!

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται αὕτη;

— Δὲν εἰδεύρω· ἀνία, ἀκηδία, νάρκη, ἀπομώρασις καὶ θόλου, βλακεία.

— Ἄ, εἶναι λυπηρόν.

— Τί νὰ γείνῃ!

— Ἀλλ' ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο πρέπει νὰ λάβῃς μέρος, φίλε μου Μάρκε· καὶ μόνη ἡ ἐνέργεια θὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τῆς κτηνώδους ταύτης νόσου.

Ἐν τινὶ συναναστροφῇ ἡ οἰκοδέσποινα ἀποτεινομένη πρὸς γνωστὸν κρασσοπατέρα ἐνῶ προσφέρεται τὸ τεῖον:

— Ἀγαπάτε ἓνα τσιὶ μὲ ὀλίγο κονιάκ;

— Καλλίτερα κονιάκ δίδω, τσιὶ!

Εἰς γέρον κύριος μετὰ τῆς ὡραίας θυγατρὸς του, ταξιδεύουσι διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐν τῇ αὐτῇ ἀμάξῃ εὐρίσκεται νέος, μὲ διαθέσεις ἐκπορθητικὰς διὰ τὴν ὡραίαν ἀλλὰ μελαγχολικὴν συνταξιδιώτισσαν. Τῇ ρίπτει βλέμματα φλογερά, ἀλλ' ἐκείνη οὐδὲ τὸν χαμπαρίζει, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παραπονεῖται εἰς τὸν πατέρα της ὅτι ὁ πονόδοντός της αὐξάνει. Ἐνῶ ἡ νεῆνις ἀκουμβᾷ ἐπὶ τῇ χειρὶ τῆς σχεδὸν διακρούουσα ἐκ τῶν ἀλγιδόνων, ὁ πολιορκητὴς ἀποτολμᾷ:

— Ὑποφέρετε πολὺ δεσποσύνη ἀπὸ τὸ δόντι σας;

Ἡ νεῆνις. — Μμμμ. . . .

— Καὶ πιστεύετε εἰς τὴν κατὰ συμπάθειαν ἱασιν;

Ἡ νεῆνις. — Μμμμ. . . .

— Τότε, δεσποινίς, ἐάν μοι ἐπιτρέπητε νὰ σὰς δώσω ἐν φίλημα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ ἀλγούντος ὀδόντος, θὰ ἰαθῇτε αὐθαρῶς.

— Ὁ πατήρ (διεκόπτον) Ἄ κύριε, ἀφοῦ εἴσθε ἱατρός τῆς κατὰ συμπάθειαν ἐπιτροπῆς θὰ μὲ ὑποχρεώσητε ἂν ἐφαρμόσῃτε τὴν μέθοδόν σας καὶ εἰς τὰς αἱμορροΐδας μου!

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ

(Συνέχεια ἰδ. ἀριθ. 374)

Οἱ μεγαλοπρεπεῖς πολυκλαδοὶ φανοὶ τῆς παραλίας, ἐκτοξεύουσιν ἀκτίνα φωτός οὐτινος ἡ λαμπρότης θαμβώνει τοὺς

— Ἄν δὲν ἦτο ἀθεράπευτος.

— Φρογὼ ὅτι οὐδεμία νόσος εἶναι ἀθεράπευτος.

— Διὰ σὲ μάλιστα· εἶσαι νέος, εἶσαι ἰσχυρός.

— Καὶ σὺ δὲν εἶσαι;

— Ἐγώ; ἐγήρασα προῶτως, φίλε Ἱερεμία.

Καὶ ἐστέναζεν.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ἀστεῖος, εἶπεν ὁ Ἱερεμίας. Τί ἔχεις λοιπόν;

— Σοὶ εὐχομαι καλὸν κατευόδιον καὶ καλὰ κέρδη ἐκ τῆς ἐκστρατείας σου, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Μάρκος.

Καὶ ἀπῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μάρκου.

Ὁ Ἱερεμίας ἔμεινεν ἐκθαμβὸς καὶ ἐστάθη ἐπὶ μακρὸν παρατηρῶν αὐτὸν ἀποχωροῦντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Αἱ ἀκροασεις τοῦ κομντοῦ.

Ὁ Μάρκος μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν του, κειμένην ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ οὔσαν ἐν τῶν πλουσιωτάτων μεγάρων τῆς Βενετίας.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμον του εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν ἐπιγραφομένην πρὸς αὐτόν. Ἀποσφραγίσας δὲ αὐτὴν ἀνέγνω τὰ ἑξῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

παροδίτας, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ αἴγλη μετὰ τινὰ χρόνον ἀμαυροῦται πρὸ τῶν διαυγῶν φωτεινῶν ρευμάτων ἅτινα διασπείρονται ἐκ τοῦ παρακειμένου ἄλλους τοῦ Devonshire. Τὰ πολυτελῆ, καλλιτεχνικὰ καὶ κολοσσιαῖα ξενοδοχεῖα, ἅτινα ἅπαντα σχεδὸν τάσσονται πρὸ τῆς παραλίας, φαίνονται πυρπολούμενα ἐκ τοῦ ἀπλέτου φωτός, ὅπερ πλημμυρεῖ τὰς αἰθούσας τῶν, ἢ ἐκχύνεται συνωθούμενον διὰ τῶν θυρίδων καὶ τῶν εὐρειῶν πυλῶν. Αἱ μεγάλαι ἐκτάσεις τῶν ἐστιατορίων ποικιλλόμεναι καλλιτεχνικώτατα, διὰ τοῦ ἀργύρου, τοῦ κρυστάλλου, καὶ τῆς πορσελάνης, ἅτινα ρυθμικώτατα παρατάσσονται ἐπὶ τῶν πολυαριθμῶν τραπέζων, ἐντὸς πεπληρωμένων ὑπὸ κοινῶν μεγαλοπρεπῶς, ἐπισήμου, εὐγενούς, ἐξηπλωμένης ἐπὶ τῶν βελουδίνων ἀνακλιντρίων καὶ τῶν μαλθακῶν ἑδρῶν. Νομίζετε ὅτι πλανᾶται εἰς κόσμον ὑπέρτερον τῆς γῆς, ἐνθα τὸ πᾶν εἶναι ἐντελές καὶ ἀπαστράπτει ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ. Ὑποθέτετε ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἐνὸς πινος τῆς συνήθους κοινωνίας, ἀλλ' ὅτι παρίσταται εἰς τὴν θῆαν σκυογραφῶν ἐξόχων καὶ ἐξαισίων ἡθοποιῶν πολυτελοῦς θεάτρου. Τοσαύτην αἴγλην ἀποπέμπει ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία ἐν τῷ γεύματι! Διὰ τὸν ἀγγλὸν τὸ γεῦμα εἶναι πανήγυρις, ὑποδοχὴ, ἐορτὴ. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δύναται νὰ ᾔῃ περιβεβλημένος τὴν εὐτελεστεράν ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ἅμα ἔλθῃ ἡ ἐσπέρα, ἅμα πρόκειται ν' ἀκουσθῇ ὁ κῶδων τοῦ γεύματος, ἐνεργεῖ τὴν καλλιτέραν κωμωσίαν του, ἐνδύεται τὸν πολυτελέστερον ἱματισμὸν του, καὶ ἀφιερῶι ἄρκετον χρόνον πρὸ τοῦ κατόπτρου του. Οὕτω ἐν τῷ Eastbourne κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος τὰ πλεῖστα πρόσωπα ἔφερον τὴν ἐπίσημον στολήν (frac). Ὁ ἀρχισὴν ἡ ἐστίασις, τὸ θέαμα καθίσταται μαγευτικώτερον. Ἐδῶ μὲν θαυματοῦται τις ἀπὸ τὰς ζωπράς καὶ ἀτάκτους ἀκτῖνας τῶν ἀδαμάντων, ἐκεῖ δὲ ἀποσπᾷ αἰφνιδίως τὴν προσοχὴν ὁ παταγώδης ἤχος τοῦ ἐκπωματιζομένου καμπανίτου. Ὁ ὁρμητικὸς ἄρρὸς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ τούτου ποτοῦ, ὅπερ κυκλοφορεῖ εἰς ὅλας τὰς πέριξ τραπέζας, κολιπῶνται κανονικῶς πρὸς στιγμὴν, εἴτα μορφοῦνται εἰς μικράς ζωπράς πομφόλυγας, καὶ μετ' ὀλίγον μετὰ ψιθύρου μελωδικῶ κατευαίνεται ἐν τῷ ἡμισφαιρικῷ κυπέλλῳ, ἐνθα ἀναλύεται εἰς σπινθῆρας εὐρισκομένους εἰς διηνεκῇ πάλιν. Αἰφνης χεῖρ τις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον λεπτῇ ἀνεγείρει τὸ κομψὸν κύπελλον, ὅπερ μετὰ μικρὸν ἐπαναλαμβάνει τὴν θέσιν του κενὸν πρὸς στιγμὴν, πλὴν πάραυτα πληρούμενον ἐκ νέου. Ἡ διαδοχικὴ αὕτη λειτουργία τοῦ κυπέλλου ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις, πλὴν τὸ πυρῶδες ποτὸν οὐδεμίαν ἰσχύει νὰ παραγάγῃ μεταβολὴν ἐπὶ τῶν προσώπων τοῦ ἐστιατορίου, ἅτινα εἴτε χαρίζονται κόραι ὄσιν, εἴτε μεγαλοπρεπεῖς δέσποιναι, εἴτε ἐπίσημοι κύριοι, ἐξακολουθοῦσι νὰ βορῶσι μετὰ θαυμασίας ἐμβριθείας τοὺς σπινθῆρας τοῦ ἡγροῦ ἐκείνου πυρός. Καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων γευμάτων οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἐπιφωνήσις ταρασσεῖ τὴν ἐπίσημον αἴγλην ἥτις ἐπικρατεῖ ἐν αὐτοῖς, καὶ δι' ἣν τὸσφω περίδοξοι καθίστανται οἱ ἀγγλοι.

Τὸ γεῦμα εἶναι ἡ τελικὴ διασκέδασις ἐν τῷ Eastbourne. Μετὰ τὸ πέρας τούτου τὰ δύο φύλα διαιροῦνται εἰς δύο μεγάλας φάλαγγας, ὧν ἡ μὲν συνισταμένη ἐκ τῶν Κυριῶν ἀποσύρεται εἰς τὴν αἴθουσαν (Drawing-Room) τοῦ ξενοδοχείου, ἡ δὲ τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸ καπνιστήριον (Smoking-Room). Εἰς τὸ πρῶτον μέρος παρίσταται μονότονος, πλὴν ἐπιβλητικὴ σκηνή, ἣν ἀποτελοῦσιν αἱ ἐμβριθεῖς δέσποιναι βεβυθισμέναι μετ' ἐπιμόνου προσοχῆς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐσπερινῶν ἐφημερίδων, καὶ αἱ ἄφελαι δέσποινίδες ὧν τὴν νεανικὴν ζωηρότητα καταστέλλει ἡ αὐστηρὰ θέα τῶν σθεαρῶν ἐκείνων τύπων τῆς Ῥωμαίας matrona. Τινὲς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων νεανιδῶν συμπιέζονται παιδικῶς ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλιντρίου καὶ

διαλέγονται μετὰ τῆς σιγῆς ἐκείνης φωνῆς, ἥς ὁ μυστηριώδης ψιθύρος περιέχει ἄρρητον γλυκύτητα. Ἐτεραι κλίνουσιν ἐπιχαρίτως τὴν ὥραιαν κεφαλὴν τῶν ἐπὶ τῶν σελίδων ποιητοῦ τινος ἢ συγχρόνου μυθιστοριογράφου, ἀλλ' ἡ ἐπιπόλαιος ἡλικία ἣν διατρέχουσι παρακωλύει τὴν διάρκειαν τῆς μελέτης τῶν καὶ περισπᾷ τὴν προσοχὴν τῶν καὶ τὸ ἥρεμον βλέμμα τῶν ὅτε μὲν ἐπὶ τῆς ὁροφῆς, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ θαπέδου, καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῶν ἐπιχρυσῶν τοίχων τῆς αἰθούσης. Μία πλησιάζει εἰς τὴν θυρίδα, καὶ πρὸς ἡδονικὴν ἀσχολίαν μεταχειρίζεται τοὺς ῥοδαλοὺς δακτύλους τῆς δι' ὧν κρούει ἐν φαντασιώδει ῥυθμῷ τὰς ὥραιας βέλους. Τοῦτο διεγείρει τὰς φιλαρμονικὰς τάσεις ἐτέρας δέσποινίδος ἥτις ἐγείρεται ἵρέμα, διευθύνεται εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὰς λοιπὰς κυρίας τῆς αἰθούσης τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ παίξῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Αἱ φιλόσπουδοι δέσποιναι λαμβάνουσιν ἐκφρασιν ἀπαρεσκείας, καὶ ἀφίνουσι σπασμωδικώτατον μορφασμὸν δηλοῦντα τὴν ἐντύπωσιν ἣν ταῖς παρέχει ἡ αὐθάδης αὕτη αἵτησις. Ἐν τούτοις ἡ εὐγένεια ταῖς ἀπαγορεύει νὰ ἐκφράσωσι ῥητῶς τὴν ἀπαρεσκεϊάν των, ἐν ᾧ ἄρ' ἐτέρου αἱ δέσποινίδες ἐνθουσιαζόμεναι ὑπὸ τῆς εὐαρέστου ταύτης προτάσεως τῆς ἐμῆλικός των, τὴν ἐπικροτοῦν μετὰ τοιαύτης αὐτομάτου συμφωνίας, ὥστε μία σύγχρονος κραυγὴ ἐκβράζεται ἐντὸς τῆς αἰθούσης δίκην κύματος αἰφνιδίως ἐκρηγνύμενου.

— Play, please!

Καὶ ἡ μουσικὴ κόρη ῥίπτεται πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου μετὰ τῆς ἀπληστίας νηπίου εἰς τὴν ἐπιτρέπουσιν ἔφοδον κατὰ κερασίων. Καὶ εἶναι πλήρης εὐδαιμονίας, διότι ἀποσπᾷ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῶσων ἀγνώστων ἐμῆλικῶν, μεθ' ὧν τὴν ἀδελφοποιεῖ ἡ συμφωνία τῶν διαθέσεων καὶ τῶν ἐτῶν.

Ἡ σκηνὴ αὕτη, ἥτις εἶναι σχεδὸν στερεότυπος ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν μεγάλων Ἀγγλικῶν ξενοδοχείων, λαμβάνει ἐνίοτε περιέργους τινὰς ποικιλίας. Οὕτω ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐσπέραν τινα βαρυνθεῖς τὴν πυκνὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ καπνιστηρίου, ἐξήτησα νὰ διέλθω εἰς τὴν αἴθουσαν στιγμὰς τινας ἡδέας ἀναφυχῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶσων εὐαρέστων προσώπων. Ἡ τοιαύτη, καὶ ἡ αἰθουσα ἦτο πλήρης κυριῶν. Αἰφνης ἀναφύεται ἡ πρότασις τῆς μουσικῆς, ἣν ἀκολουθεῖ γενικὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως, ὀργῆς καὶ μονονουχί φρίκης.

— Μουσικὴ! Κυριακὴν!

Γνωστὸν ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὴν ἀναπαυτικὴν καὶ ἱερὰν ταύτην ἡμέραν ἀπαγορεύεται πᾶσα διασκέδασις, ἡ δὲ μουσικὴ θεωρεῖται ὡς βεβήλωσις.

— Good Gracious! ἀναφωνεῖ παχεῖα τις γραῖα ἀνεγείρουσα μετὰ τρόμου τὸ βλέμμα τῆς ἐκ τῶν σελίδων τῆς Ἀγίας γραφῆς.

— What shame! (Τί ντροπὴ!) ἐπιλέγει ἐτέρα κροτούσα μανιωδῶς τοὺς ὅλμους τῆς ἐπὶ τῆς στρογγύλης τραπέζης.

Ἡ δυστυχὴς νεάνις, ἥτις μόλις ἀφίχθεῖσα ἐκ Γαλλίας ἡγνῶει τοὺς αὐστηροὺς τούτους κανόνας τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας, ἐπυρπολήθη ὑπὸ ἐρυθήματος, καὶ ἐρίπτε βλέμματα καταφυγῆς εἰς τὴν μητέρα τῆς.

— Βεβαίως εἶναι Ἑβραία! ἐψιθύρισε ἐτέρα μεσήλικῃ, ἥς τὴν ἐπαρχιακὴν καταγωγὴν ἐμαρτύρουν τὰ πομπωδῶς καλύπτοντα τοὺς δακτύλους καὶ βραχιόνας ἀφθοναὶ χρυσοὶ κοσμήματα. Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ἀπὸ χεῖλης χερίστια νικὰ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τοιαύτη βέβηλος πρότασις.

Ἐπὶ τέλους κυρία τις καλυπτομένη καθ' ὅλην τὴν σκηνὴν ταύτην ὑπὸ τῶν αὐλῶν ὧν τῆς θυρίδος, ἐνθα ἐρέμβαζε πᾶσα ἡ ροῦσα τὴν θάλασσαν ἡγέροθη καὶ ἔδειξε μορφὴν τῶσφω περιεκαλλῆ καὶ ἀθῶαν, ὥς ἐκ πρώτης ὄψεως ἠδύνατο τις νὰ διακρίνῃ

τὴν καρδίαν της. Εἶχεν ἀκούσει τὰς ὀργίλους ἐπιφωνήσεις καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον μὲ ὕφος ἀνεκφράστου γλυκυτάτης στοργῆς καὶ ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς της τὸν βραχίονα τῆς ἡμιδακρυούσης Γαλατίδος.

— Ὁ! παίζης, ἀγάπη μου, (on shall play, my dear) τῇ λέγει μὲ τόνον πλήρη μητρικῆς φιλοστοργίας, καίτοι ἦτον ἡ πρώτη στιγμή ἔως καθ' ἣν ὠμίλει μετὰ τῆς νεάνιδος.

“Ὀλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πλήρη μανιώδους ἐκπλήξεως κατὰ τοῦ νέου τούτου θρησκευτικοῦ ἔχθρου. Αἱ εὐλαβεῖς γραιὶ ἰδίως τόσον ἐξεμάνησαν, ὥστε ἀνὰ τὴν αἰθούσαν διεδόθη περίεργός τις ἦχος ὅμοιος πρὸς γρυλλισμόν.

— Ὑπάρχει τις ἀντιτείνων εἰς τὴν θρησκευτικὴν μουσικὴν; (Sacred music) ἠρώτησεν ἡ περικαλλὴς προστάτις.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἦτον ἐξαίρετον δίλημμα. “Ἀπασαί ἐσίγησαν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν γραιῶν, αἵτινες ἀφοπλισθεῖσαι τόσον ἐπιτηδεῖως, ὑφίσταντο τρομεροὺς σεισμούς τῶν νεύρων ἐν τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ἐκείνῃ ἡττῇ των.

Εἶτα ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη καλλονή, πεισθεῖσα ἐκ τῆς γενικῆς σιγῆς, ὅτι οὐδεὶς ἀντιτείνει ἐστράφη πρὸς τὴν προστατευομένην της.

— Δύνασαι νὰ παίζης τὸ «Frommight Kings!» ἠρώτησεν.

— “Ὁχι! ἀπήντησεν αὕτη πλήρης νευρικῆς ταραχῆς.

— Γνωρίζεις τὸ «J knew my redeemer liveth?»

— Οὐτε!

“Ὀλα ταῦτα τὰ ἄσματα, ἅτινα κατατάσσονται εἰς τὴν λεγομένην θρησκευτικὴν μουσικὴν, εἶναι καθαρᾶς ἀγγλικῆς φύσεως, καὶ βεβαίως δὲν ἡδύναντο νὰ ἦναι γνωστὰ εἰς μίαν κόρην, ἥτις μόλις ἐγκατέλειπε τὰ Παρθεναγωγεῖα τῶν Παρισίων.

Ἐν τούτοις ἡ ταραχὴ τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος ἠῤῥανεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὥς ἡ σύγχυσις τοῦ μαθητοῦ ἐξεταζομένου. Αἱ λοιπαὶ δεσποινίδες συνεμερίζοντο συμπαθέστατα τὴν δυσάρεστον θέσιν της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν γραιῶν ἐξήστραπτον ἐκ χαρᾶς.

Αἴφνης ἐξω τῆς αἰθούσης ἐν τῇ παραλίᾳ ἀντήχησαν μουσικοὶ τινὲς τόνοι ἐξερχόμενοι ἀπὸ ἐνὸς ἐκ τῶν μηχανικῶν ἐκείνων ὀργάνων, ἅτινα στρέφουσιν ἐν τοῖς ὁδοῖς πτωχαί τινες Ἰταλίδες. “Ὁ ἦχος ἦτο παράτονος καὶ χασμωδικός.

— Τί εἶναι αὐτό; ἠρώτησε μία ἐκ τῶν τῆς αἰθούσης.

— Ave Maria, ἀπήντησε μηχανικῶς ἡ νεαρά Γαλλίς, νομίζουσα ὅτι ἡ ἐρώτησις αὕτη ἦτο νέα ἐξεταστικὴ ἀπόπειρα πρὸς αὐτήν.

— Ave Maria! ἐπανέλαθεν ἡ προστάτις. Γνωρίζεις αὐτὴν τὴν μουσικὴν;

— “Ὁχι! τὴν ἰδίαν. Γνωρίζω τὴν σύνθεσιν τοῦ Gounod.

— Gounod! ἀνέκραξε μία ἀναμιμνησκομένη τοῦ Faust, ἀλλὰ ἡ μουσικὴ του δὲν εἶναι θρησκευτικὴ!

— Πλὴν τὸ Ave Maria εἶναι θρησκευτικόν, ἀπήντησεν ἐντόνως ἡ ἀγαθὴ δαίμων τῆς Νεάνιδος.

— Παίξε κόρη μου, εἶπεν εἶτα ἀποτεينوμένη πρὸς τὴν Γαλλίδα.

Ἡ νεάνις ἔθιξε μετὰ δεξιᾶς ζωηρότητος τὰ ἐλεφάντινα δακτυλίδια. Κρίνω περιττὸν νὰ προβῶ περαιτέρω. Ἡ μουσικὴ τοῦ Gounod καὶ ἡ ἐντύπωσις ἦν διεγείρει εἶναι ἀπερίγραπτα.

Ἐννοεῖται ὅτι σκηναὶ τόσον ζωηραὶ καὶ τόσον ἐνδιαφέρουσαι δὲν λαμβάνουσι χώραν ἔνθα ἀποσύρονται οἱ John-Bulls. Οὗτοι ῥίπτονται ἀκηδέστατα ἐπὶ τῶν ἀνακλιντῶν, ἐξαπλοῦσι τρυφιλότητα τοὺς πόδας των καὶ τοὺς βραχίονας καὶ ῥοφῶσι τὸν πυκνὸν εὐώδη καπνὸν τῶν ἀριστοκρατικῶν σιγάρων των, μετὰ μακαριότητος καὶ ἐπιστημότητος δυναμένης

νὰ τοῖς δώσῃ ὅψιν Θεῶν Ὀλυμπίων. “Ὅταν ὁ λάρυγξ των ξηρανθῇ ὑπὸ τῆς διηνεκοῦς ταύτης καπνοβροχίσεως, ὁ κωδωνίσκος ἀντηχεῖ, ὁ θεράπων παρουσιάζεται, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ πῶμα τοῦ καμπανίτου κροτεῖ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ἐν ᾧ τὸ σπινθηρίζον ὑγρὸν τῆς φιάλης διαχύνεται ζωηρῶς εἰς τὸ κομψὸν κύπελλον, καὶ ἐκείθεν ἀρδεύει παρηγόρως καὶ εὐφροσύνως τὸν οὐρανίσκον καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἡρώων τῆς ὀμιχλώδους ἐκείνης ἀτμοσφαίρας.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας, τὸ Eastbourne, τὸ ἀριστοκρατικώτατον τοῦτο παράλιον τῆς Ἀγγλίας, εἶναι τεθαμμένον ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῷ σκότει. Ἡ παραλία εἶναι ἐντελῶς ἔρημος, αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως πλήρεις ἐκτάκτου γαλήνης, καὶ τὰ κομψὰ μέγαλα ἅτινα πρὸ μιᾶς ὥρας μόλις διέχυνον χειμάρρους αἵγλης, ἴστανται ἤδη σκιερὰ καὶ πλήρη μυστηρίου, ἀνακλύπτοντα ἐκ τῶν φυλλωμάτων ὑφ' ὧν ἅπαντα σχεδὸν περιβάλλονται. “Ὁ δὲ συνεχὴς φλοῖσθος τῆς ἀρχομένης κατὰ τὴν ὥραν ταύτην παλιρροίας, ἀναδίδεται ἄπωθεν ὡς παθητικὸν παράπονον τῆς γαληνιαίας θαλάσσης διὰ τὴν πρόωρον ἐγκατάλειψίν της. Ἐν τούτοις ἀπέναντι, εἰς ὀλίγων μιλίων ἀπόστασιν, ἡ Γαλλικὴ ἀκτὴ τοῦ πορθμοῦ, δέχεται τοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων συνηνωμένους μετὰ τῶν τρικυμιωδῶν καὶ παννυχίων ὀργίων τῆς Ἀβρῆς, καὶ τῆς Βουλώνης.

ΤΕΛΟΣ

TIMESON.

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ἐν ὁδῷ Σταίου, κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύτσιας

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΑΠΟ ΟΛΑ

Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀρ 33

ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ Κ. ΖΗΣΗ

Ἐνδύσεθε ἐκεῖ μέσα ἐσωτερικῶς — δηλαδή ἀπὸ ἀσπρορουχᾶ — ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Καὶ γίνεσθε Ἑγγλέζοι. — Διότι ὅλα εἶναι ἀγγλικά, στερεὰ καὶ φθινά.

Διὰ τὰς κυρίας εἶναι ἀληθινὸς παράδεισος τὸ Ἐμπορικὸν Κ. Ζήση. Μετὰ τὸ τίποτε ἀγοράζετε ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας σας καὶ τὰ γούστὰ σας. 3000 εἶδη κοσμημάτων, γάντια, ἀρώματα, νεσεσίρ, ὀμπρέλλαις, καὶ ὅλα τὰ ψιλικά σας.

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

(Ὁτὶ κεφαλᾶν σας!) δέχεται ὁ ῥοδοζαγαρένιος ἔμπορος Κ. Ζήσης παραγγελίας διὰ σερτιμέντα ἀσπρορουχῶν μετὰ τὴν μάρκαν σας, εἰς κατὰ τιμὰς ποῦ θὰ κάμετε τὸν σταυρόν σας! — Ἐντὸς 40 ἡμερῶν δύνασθε καὶ νὰ τὰ φορέσετε.